

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9CoCsp/34/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118342184
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:6118342184.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a sudkýň: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava IČO: 36 613 843, konajúc Mgr. Tomášom Kušnírom, proti žalovanej: E. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. S. XXX/XX, R. F. Z., právne zastúpenej advokátom: Mgr. Martin Zátopek, so sídlom Galvaniho 7/D, Bratislava, o zaplatenie 3.218,73 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 14Csp/73/2019-296 zo dňa 07.02.2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo výroku II. a vo výroku III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zastavil konanie v časti o zaplatenie 260,- eur s príslušenstvom, vo výroku II. žalobu zamietol a vo výroku III. žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 565, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Vecne argumentoval tým, že banka uzatvorila so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere a na jej základe poskytla žalovanej úver. Banka mohla svoju pohľadávku v zmysle citovaného ustanovenia zákona o bankách z úverovej zmluvy voči žalovanej postúpiť inému subjektu iba v prípade, že žalovaná bola s úhradou pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní po tom, čo ho banka písomne vyzvala na úhradu pohľadávky. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané splnenie týchto predpokladov. Teda nebolo preukázané, že by bola žalovaná v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní aj po výzve banky, keď bolo preukázané, že banka žalovanú na úhradu omeškanej pohľadávky vyzvala 09.09.2015. Následne banka dňa 30.09.2015 oznámila žalovanej vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nesplateného úveru k 29.09.2019, táto výzva bola žalovanej aj riadne doručená 12.10.2015. Následne ale k postúpeniu pohľadávky došlo už 23.10.2015. Nedodržaním postupu pri postúpení pohľadávky voči žalovanej v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, nie je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný. Ani na výzvu súdu totiž žalobca nepreukázal, že by pred postúpením pohľadávky od právneho predchodcu bola žalovanej v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách preukázateľne doručená písomná výzva na zaplatenie dlhu a následne uplynulo viac ako 90 kalendárnych dní od jej doručenia žalovanej, čo je podmienkou pre vznik oprávnenia banky postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanej inej osobe, ktorá nie je bankou. Z uvedeného dôvodu postúpenie pohľadávky na žalobcu je v rozpore s vyššie citovaným zákonom, a preto je tento právny úkon v zmysle

§ 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný, s poukazom na čo nie je žalobca oprávneným z danej pohľadávky, a teda nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný. Podporne súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/147/2016 zo dňa 21. apríla 2016, obdobný názor zastáva aj Krajský súd v Trnave v rozsudku sp. zn. 24Co/716/2015 zo dňa 8. júna 2016.

3. Súd poukázal tiež na to, že v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok (čl. 30) je síce uvedený údaj „počet dní omeškania 670“, no v ďalšom riadku je uvedené „dátum poslednej úhrady 14.10.2015 v sume 65“. V zmluve boli dohodnuté splátky 61,43 eur. A aj z ostatného podania žalobcu vyplýva, že žalovaná viacmenej každý mesiac spláca splátku po 65,- eur. Navyše zo žiadnych listín, ktoré mal predložiť žalobca nevyplýva, že by mala byť žalovaná v omeškaní s niektorou splátkou. Dokonca to nevyplýva ani z výzvy z 09.09.2015, kedy bola žalovaná v omeškaní sumou 1.338,66 eur (?), za aké obdobie, čo v tejto sume je zarátane. Takáto výzva nie je ani len informatívna a nie to ešte preskúmateľná. Obdobne výzva z 30.09.2015 neobsahuje údaj, pre ktorú nezaplatenú splátku by mal byť úver mimoriadne zosplatnený. Navyše toto právo mohla banka využiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Avšak ani z tejto výzvy, ani z ostatného obsahu súdneho spisu toto nie je možné zistiť a už vôbec nie preskúmať, navyše žalobca takúto skutkovú okolnosť v žalobe ani netvrdil, hoc mal (§ 132 CSP). Žalobca teda neunesol svoje dôkazné bremeno, keď nepreukázal doručenie žalovanej výzvy banky na splnenie omeškaného dlhu. V spise sa taký dôkaz (dôkaz o doručení výzvy), ktorý by mal existovať, nenachádza, žalobca jeho existenciu ani netvrdil a žalovaná jeho doručenie nepotvrdila. Žalobca teda nedokázal, že žalovaná pohľadávka bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keby bolo žalovanému doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky). Je treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitimáciu na jej uplatňovanie pred súdom, a preto súd žalobu zamietol.

4. Obdobný záver prijal už i Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 7 Cdo 26/2017 zo dňa 28.03.2018, podľa ktorého podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Obdobne občianskoprávne kolégium NS SR na svojom zasadnutí z 09.10.2018 prijalo rozhodnutie (k rozsudku NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017) s právnou vetou: „Ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale len právo klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon“.

5. V § 92 ods. 8 ZoB nie sú bližšie špecifikované obsahové náležitosti výzvy pre dlžníka, z citovaného ustanovenia a z logiky veci je však potrebné vyvodit', že ide o písomnú výzvu na úhradu dlhu, s ktorou je dlžník v omeškaní, ktorá je minimálne preukázateľne odoslaná na adresu dlžníka. Doručenie ani odoslanie výzvy zo dňa 09.09.2015 žalobca nepreukázal. Túto potom nie je možné považovať za relevantnú výzvu v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Oznámenie o zosplatnení úveru zo dňa 30.09.2015, ktoré obsahuje aj výzvu na úhradu celého zosplatneného úveru, a ktoré bolo žalovanej doručené, nemožno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 ZoB, pretože žalovaná v ňom bola vyzvaná na úhradu dlhu, ktorý v tom čase nebola povinná uhradiť vzhľadom na nepreukázanie doručenia výzvy z 09.09.2015 a teda vzhľadom na neplatné zosplatnenie úveru nebola žalovaná povinná uhradiť celý zvyšok úveru, teda nešlo o výzvu na úhradu dlhu, so zaplatením ktorého bola žalovaná v omeškaní. V tomto smere súd poukazuje aj na rozhodovaciu líniu, ktorej sa pridávajú viaceré súdy vo svojich rozhodnutiach, a ktoré písomnú výzvu pred postúpením pohľadávky považujú za jednu z podmienok na platné postúpenie pohľadávky banky. Ak by právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku, ktorá nebola platne zosplatnená, postúpil by pohľadávku v širšom rozsahu, ako bol aktuálny dlh žalovanej, čo je takisto v rozpore s § 92 ods. 8 ZB, a to spôsobuje neplatnosť postúpenia pohľadávky. Súd pri tomto názore vychádzal z definície slovného spojenia „peňažný záväzok“ použitého v prvých dvoch vetách § 92 ods. 8 ZoB, teda že ide o peňažný záväzok, s ktorým je dlžník v omeškaní. Do omeškania sa môže dlžník pri tej ktorej splátke dostať jej nezaplatením v lehote splatnosti a pri celom úvere sa do omeškania dostáva až platným zosplatnením úveru alebo uplynutím splatnosti aj poslednej splátky. Ak má veriteľ postúpiť peňažný záväzok, s ktorým je dlžník v omeškaní, môže postúpiť len splatnú pohľadávku v čase postúpenie pohľadávky.

6. Podobne argumentácia žalobcu, uvádzaná v jeho ostatnom vyjadrení (čl. 251), že ak omeškanie trvá dlhšie ako rok, nie je potrebné doručiť dlžníkovi písomnú výzvu pred postúpením pohľadávky, nemá oporu v § 92 ods. 8 ZoB. Súd pri tomto názore vychádzal z gramatického a logického výkladu prvej a druhej vety § 92 ods. 8 ZoB. Banka má právo postúpiť peňažný záväzok, ak je dlžník v omeškaní viac ako 90 dní a banka ho písomne vyzvala na jeho zaplatenie. V prvej časti druhej vety uvedeného ustanovenia zákon uvádza, že banka nemôže uplatniť toto právo (t.j. postúpiť pohľadávku), ak dlžník uhradil omeškaný peňažný záväzok. Časť druhej vety § 92 ods. 8 ZoB za bodkočiarkou nadväzuje na prvú časť druhej vety, ktorá upravuje, kedy banka nemá právo postúpiť pohľadávku (t.j. v prípade úhrady omeškaného záväzku). Slová v časti druhej vety § 92 ods. 8 ZoB za bodkočiarkou „to neplatí“ teda negujú prvú časť druhej vety a je potrebné ich vykladať tak, že ak omeškanie dlžníka, resp. súčet všetkých omeškaní, trvá viac ako 1 rok, banka má právo postúpiť pohľadávku, aj keby dlžník svoj omeškaný dlh zaplatil. Časť druhej vety za bodkočiarkou sa však vôbec nezmieňuje o podmienkach na postúpenie pohľadávky banky podľa prvej vety § 92 ods. 8 ZoB, čiže tieto neneguje, teda aj keby išlo o omeškanie dlžníka viac ako 1 rok, aj tak má banka pred postúpením pohľadávky povinnosť vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy. Keďže v konaní nebolo preukázané, že žalobca platne nadobudol pohľadávku uplatnenú v tomto konaní od jeho právneho predchodcu, súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. O nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko však žalovanej žiadne trovy nevznikli, ani si žiadne neuplatnila, súd jej ich ani nepriznal.

7. Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorým navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť, alternatívne zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že v konaní bolo podľa jeho názoru preukázané, že pred postúpením pohľadávky spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách ukladá. V súvislosti s podmienkami vyžadovanými uvedeným ustanovením žalobca poukazuje na to, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný bol v zmysle prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok ku dňu postúpenia pohľadávky v nepretržitom omeškaní po dobu 670 dní) a zároveň bol postupom opakovane vyzvaný na úhradu svojho peňažného záväzku výzvou zo dňa 09.09.2015 a následne podaním zo dňa 30.09.2015. Žalobca teda v konaní tvrdil (a naďalej tvrdí), že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Žalobca sa ďalej nestotožňuje s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva. Ust. § 92 ods. 8 ZoB totiž pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Postup súdu, ktorým si súd „upravil“ zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB a nad rámec zákona „upravuje“, že omeškanie dlžníka nastáva až doručením výzvy banky (t. j. v rozpore s ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa súdu nenastáva omeškanie okamihom, kedy dlžník neplní svoj záväzok riadne a včas) je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodárnej (nie moci súdnej), podperne poukazujúc na nález Ústavného súdu SR z 22. júna 2017. sp. zn. II. ÚS 796/2016-65, ako aj na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 5Co/351/2017 - 153 zo dňa 24.05.2018

8. Podľa ust. § 150 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Podľa ust. § 151 ods. 1 CSP Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaný bol postupom riadne vyzvaný na zaplatenie omeškaných splátok výzvou zo dňa 09.09.2015, následne bola pohľadávka platne zosplatnená, a to podaním zo dňa 30.09.2015 a v čase postúpenia pohľadávky bol žalovaný napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04.12.2018, obdobný právny názor bol uvedený aj v uznesení Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/152/2018 zo dňa 19.12.2018.

9. Odvolateľ poukázal tiež na dojednanie vzájomných práv a povinností zmluvnými stranami v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca v súvislosti s aplikáciou ust. § 92 ods. 8 ZoB na prejednávany prípad taktiež poukazuje na Čl. I bod 10. Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 28.12.2012 (ďalej aj „Zmluva“) v zmysle ktorého: „Ak dôjde k akémukoľvek Prípady porušenia, napr. v prípade nesplácania Pohľadávky riadne a včas je Banka oprávnená postupovať v súlade s Úverovými podmienkami, VOP a všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä je oprávnená požadovať zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Pohľadávky, postúpiť Pohľadávku, uplatniť si svoje práva na Rozhodcovskom súde, na všeobecnom súde, vymáhať Pohľadávku formou exekučného konania, poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií“ a na čl. 18 bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok podľa ktorého: „Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bež ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči Banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky.“ Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v čl. I bode 10. Zmluvy o splátkovom úvere a v čl. 18 bode 18.14 Všeobecných obchodných podmienok. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdnom prípade odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB. Dojednanie ohľadom súhlasu dlžníka banky s postúpením pohľadávky na inú osobu bolo opakovane vystavené súdnej kontrole zo strany vyšších súdnych autorít, pričom jeho prijateľnosť konštatoval Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017, sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016. Obdobný právny záver bol vyslovený aj v uznesení Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016, rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016, uznesení Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/147/2017 zo dňa 10.01.2018 a uznesení Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/57/2017 zo dňa 08.02.2018. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok a platobnou históriou úveru. Preukázanie splnenia týchto podmienok navyše podľa názoru žalobcu v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdnom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB.

10. Žalovaná odvolanie nepodala, k odvolaniu žalobcu sa vyjadrila písomne prostredníctvom svojho advokáta, navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Rozsudok súdu prvej inštancie je v celom rozsahu správny, pričom bol riadne odôvodnený a súd sa dostatočne vysporiadal s argumentáciou oboch sporových strán, ako aj správne posúdil vec po právnej stránke, pričom žiadnym spôsobom nedošlo k znemožneniu uplatňovania práv na strane žalobcu. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie správne posúdil vec po právnej stránke keď dospel k záveru, že nedodržaním postupu pri postúpení pohľadávky voči žalovanej v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, nie ja žalobca aktívne legitimovaný. Žalobca totiž v rámci celého konania nepreukázal, že by pred postúpením pohľadávky od právneho predchodcu bola žalovanej v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách preukázateľne doručená písomná výzva na zaplatenie dlhu a následne uplynulo viac ako 90 kalendárnych dní od jej doručenia žalovanej. Súdom konštatovaný postup pred postúpením pohľadávky potvrdzuje aj rozhodnutia Krajského súdu v Žiline - Rozsudok sp. zn. 9Co/147/2016 a Krajského súdu v Trnave - Rozsudok sp. zn. 24Co/716/2015. Rovnaký právny názor potvrdili aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rámci konaní sp. zn. 1 Cdo 147/2017 a 7 Cdo 26/2017. V zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách mal zákonodarca úpravou § 92 ods. 8 ZoB na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. Podľa ustáleného názoru súdov je zásadným právnym problémom otázka platnosti či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ. Teda, či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, alebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. Rozhodujúcou okolnosťou v predmetnom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi v omeškaní a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Podľa § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. Z vykonaného dokazovania celkom jednoznačne vyplýva, že podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt splnené neboli a teda sa jednalo o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda podľa názoru žalovaného o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. K rovnakému právnemu záveru dospel aj súd prvej inštancie a žalovaný s ním súhlasí.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na príp. vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

12. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil a preto sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania bolo tu posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

14. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil v dôsledku nesprávnej aplikácie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Odvolací súd sa s týmto názorom žalobcu nestotožnil.

15. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 28.12.2012 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere, s výškou úveru 3.000,- eur, so 17,9% ročným úrokom, so 61,43 eur splátkami splatnými k 20. dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky 20.02.2013, počet splátok 120, konečná splatnosť úveru 20.01.2023, RPMN 22,28 %, priemerná hodnota RPMN 14,11%, celková čiastka spojená s úverom 7.093,57 eur. Listom zo dňa 09.09.2015 banka (právny predchodca žalobcu) vyzvala žalovanú na úhradu omeškaných splátok vo výške 1.338,66 eur, a to v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Zároveň ju upozornila na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti bankovej pohľadávky. Doručenku žalobca súdu nepredložil. Vyhlásenie okamžitej splatnosti dlžných splátok žalobca učinil listom zo dňa 30.09.2015, v sume 4.274,50 eur, a to ku dňu 29.09.2015. Doručenku súdu predložil, z ktorého vyplýva, že žalovaná výzvu prevzala 12.10.2015. Listom zo dňa 30.10.2015 banka žalovanej oznámila postúpenie pohľadávky ku dňu 23.10.2015. Vyššie uvedenú písomnosť žalovanej doručovala na adresu trvalého bydliska žalovanej, ktorá bola aj adresou, uvedenou žalovanou pri uzatváraní zmluvy. Žalobca podaním zo dňa 08.10.2019 (čl. 248), vzal čiastočne žalobu späť, a to v časti o zaplatenie 260,- eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania, z dôvodu že žalovaná po podaní žaloby v období od 17.10.2018 do 22.06.2019 zaplatila žalobcovi sumu celkom vo výške 260,- eur.

16. Predmetom konania je pohľadávka, ktorej zaplatenia sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) zo zmluvy, ktorú tento uzavrel so žalovaným, bolo preto potrebné, aby v prvom rade preukázal svoju aktívnu legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitímácie súdu prvej inštancie predložil kópiu zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 uzavretú medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s., a spoločnosťou EOS KSI Slovensko, a.s. teda žalobcom. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

17. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len zákon o bankách), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako

90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

18. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v zákone o bankách, alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť, v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Banka túto možnosť v danom prípade zrejme nevyužila a žalobcovi postúpila pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah zanikol inak (výpoveďou, odstúpením). Pokiaľ ale nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou alebo odstúpením od zmluvy, nie je možné urobiť záver o tom, že by predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Splatnými do tej doby sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bola žalovaná v omeškaní.

19. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti), banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 23.10.2015 je preto neplatným právny úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor so zákonom). Obdobne rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/26/2017: „Podmienky podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona o bankách za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ)“.

20. Podľa názoru odvolacieho súdu úpravou § 92 ods. 8 (predtým 7) mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa prialo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

21. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zákona o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. zákona o bankách). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom-postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom-postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedené zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni už citované ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 Občianskeho zákonníka ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení.

22. Z už uvedeného potom vyplýva, že na rozpor postúpenia s § 525 Občianskeho zákonníka, ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, prihliada súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 132 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. I keď pre platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách podľa odvolacieho súdu nevyplýva podmienka jej splatnosti, predmetné zákonné ustanovenie ale vyžaduje predchádzajúcu písomnú výzvu banky na splnenie si povinnosti dlžníkom. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že banka klienta (dlžníka) pred postúpením písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie už len týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

23. Pokiaľ ide o posudzovanie plynutia lehoty 90 dní omeškania dlžníka, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp.zn. 1 Cdo 147/2017, ktoré bolo podkladom aj pre prijatie zjednocujúceho stanoviska R 60/2018, podľa ktorého rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku.

24. V danom prípade zo spisu nevyplýva, že by žalobca preukázal, že v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s., voči žalovanému naňho dňa 23.10.2015 postúpená, boli podmienky postúpenia podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách splnené. Teda žalobca nepreukázal, že jeho právny predchodca pred postúpením pohľadávky vyzval žalovaného na splnenie jeho záväzku (§ 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje, aby bol žalovaný na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere vyzvaný) a poskytol mu lehotu 90 dní na splnenie dlhu. Žalobca síce preukázal existenciu výzvy zo dňa 09.09.2015, nepreukázal však jej odoslanie a ani doručenie. Následne žalobca podaním zo dňa 30.09.2015 vyhlásil

okamžitú splatnosť dlžných splátok a žalovanú vyzval na zaplatenie celého dlhu, pričom žalovaná túto výzvu prevzala dňa 12.10.2015. Ak by aj súd túto výzvu zo dňa 30.09.2015 považoval za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 ZoB, nebola zachovaná lehota 90 dní omeškania pred postúpením pohľadávky, nakoľko k postúpeniu pohľadávky došlo už dňa 23.10.2015. Žalovaná tak nemala dostatočný priestor na zvrátenie následku postúpenia pohľadávky. Žalobca teda nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, nepreukázal svoju aktívnu legitimáciu na jej uplatňovanie.

25. Súd prvej inštancie tiež dôvodne vychádzal zo zistení, že v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok (čl. 30) je síce uvedený údaj „počet dní omeškania 670“, no v ďalšom riadku je uvedené „dátum poslednej úhrady 14.10.2015 v sume 65“. V zmluve o úvere boli dohodnuté mesačné splátky 61,43 eur, pričom aj z ostatného podania žalobcu vyplýva, že žalovaná viacmenej každý mesiac spláca splátku po 65,- eur. Navyše zo žiadnych listín, ktoré mal predložiť žalobca nevyplýva, že by mala byť žalovaná v omeškaní s niektorou splátkou. Dokonca to nevyplýva ani z výzvy z 09.09.2015, kedy mala byť žalovaná v omeškaní so sumou 1.338,66 eur (?), pričom nie je zrejmé, za aké obdobie, ani čo je v tejto sume zarátane. Preto možno konštatovať so záverom súdu prvej inštancie, že takáto výzva nie je ani len informatívna a nie to ešte preskúmateľná. Obdobne výzva z 30.09.2015 neobsahuje údaj, pre ktorú nezaplatenú splátku by mal byť úver mimoriadne zosplatnený. Navyše toto právo mohla banka využiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Avšak ani z tejto výzvy, ani z ostatného obsahu súdneho spisu toto nie je možné zistiť a už vôbec nie preskúmať, navyše žalobca takúto skutkovú okolnosť v žalobe ani netvrdil, hoc mal (§ 132 CSP).

26. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že žalobca ani v podanej žalobe a ani neskôr neuplatnil tvrdenie, že predmetná výzva, adresovaná pôvodným veriteľom žalovanému zo dňa 09.09.2015 bola žalovanej doručená. Žalobca na odoslanie a doručenie tejto výzvy žalovanej nepredložil a nenavrhol ani žiaden dôkaz. Skutkové tvrdenie žalobcu o odoslaní a doručení predmetnej výzvy žalovanej v tomto súdnom konaní uplatnené nebolo, preto nemohlo dôjsť ani k jeho popretiu ani potvrdeniu zo strany žalovanej, preto neprichádza do úvahy aplikácia § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. V danom prípade totiž žalovaná nemohla poprieť skutkové tvrdenie žalobcu, ktoré sa neuskutočnilo, v konaní nebolo realizované.

27. Podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (28.12.2012) banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pri každom obchode požadovať preukázanie totožnosti klienta okrem obchodov uvedených v odseku 4; pri každom obchode je klient povinný vyhovieť každej takejto žiadosti banky alebo pobočky zahraničnej banky. Vykonávanie obchodu so zachovaním anonymity klienta banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné odmietnuť.

28. Podľa § 89 ods. 1 posledná veta zákona o bankách v znení účinnom od 10.6.2013 banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchýliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.

29. Právna úprava ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách, na ktorú sa žalobca v podanom odvolaní odvoláva, nebola účinná v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Preto ani účastníci zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej dňa 28.12.2012 nemali možnosť upraviť si postupovanie pohľadávok (súčasných i budúcich) odchylné od vtedy účinného a platného zákona o bankách (§ 92 ods. 8 zákona o bankách). Odvolací súd sa teda nemohol stotožniť s odvolacou argumentáciou žalobcu, v ktorej odkazoval na možnosť odchylnéj úpravy postúpenia od ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

30. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo výroku II. zamietol žalobu žalobcu, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd po vysporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou odvolateľa, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku vo veci samej, vrátane správneho závislého výroku III. o náhrade trov konania (nenapadnutého odvolaním) potvrdil.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, nakoľko v konaní neboli tvrdené a ani preukazované žiadne také dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by v zmysle § 257 Civilného sporového poriadku odôvodňovali úspešnému žalovanému výnimočne náhradu trov konania nepriznať. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

32. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).